

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592671968/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Hende og mig med et Udtryk af Venskab; men i dette Venskabs-Udtryk spillede Noget ligesom Snogetunger.

Da jeg efter en Stunds Forløb gik fra Paladset, traf jeg en romersk ung Herre af »Selskabet«, der strax begyndte at tale om Damerne. Han havde den foregaaende Dag seet en ny Skjønhed paa *Monte Pincio* og satte hende høiere end de Smukkeste, vi kjendte. Han talte dem op paa Fingrene, og iblandt dem kom ogsaa ligesom i Forbigaaende Baronesse Panin. Hun var smuk, sagde han, ja, unægtelig, men hun var kold. Jeg havde kunnet kysse ham for det Ord. Jeg tog det som en fælles Dom fra Alle dem, der havde hyldet, maatte have hyldet hende.

En Omstændighed foraarsager, at Kjærligheden ikke kan holde sig som fri, glad, lykkelig Beundren, men faaer en Tilsætning af Smerte og bliver en Lidenskab, og det er dels de Andres Beundring, dels Trangen, Ønsket, Længslen efter, paa en eller anden Maade, om end nok saa svagt og indirecte, at lade Beundringens Gjenstand erfare, hvad man føler. Med den stærke Længsel efter at tale blander sig Angsten for at sige Mere, end man tør og bør; under dette Tryk synes Kjærligheden at stige; men det er kun dens Flamme, der blusser uroligere.

Det var Comtesse Felicia, som ogsaa i denne Henseende, uden at vide det, var bleven Anledning og havde givet Vink.

Efter Besøget i Peterskirken skrev jeg til *Astrid*:

»Naadige Frue!

Endog Comtesse Felicia, som paastaar at have Øie for Alt, hvad der foregaaer i hendes Nærhed, vil maaskee paa Forespørgsel findes uvidende om de Kampe, der igaar bleve leverede i Trastevere, og da De, naadige Frue, ikke gjør Fordring paa at see saa skarpt som Comtessen, tør jeg haabe, at min Beretning for Dem vil indeholde noget Nyt – om tillige Interessant, er et andet Spørgsmaal.

Vi vare To, som gik derud sammen. Min Ledsager er nok egenlig, hvad Philosopherne vilde kalde en mystisk Person, og ifølge en Theori, som vor fælles høitagtede Ven, Hr. Friherre v. Hompesch, udtaler og ofte bestyrker med sine Haandbevægelser, maa jeg antage, at denne mystiske Person boer eller logerer – thi fast Bopæl har han ikke i denne Tid – i min venstre Side. Han har intet Navn, hvorunder